

ת"פ 31592/07/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 31592-07-14 מדינת ישראל נ' פלוני(עציר)
בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני (עציר)

הנאשם

הכרעת-דין

כתב-האישום

1. כתב-האישום בעניינו של הנאשם מחזיק שני אישומים. לפי הנטען באישום הראשון, ביום 10.7.2014 בסמוך לשעה 19:30 בביתם שב*****, איים הנאשם על אשתו (להלן: המתלוננת) בפגיעה שלא כדין בגופה במטרה להפחידה או להקניטה. באותן נסיבות, בעקבות דין ודברים בין הנאשם למתלוננת, ותוך שהנאשם מרים לעבר המתלוננת שלט טלוויזיה, איים הנאשם על המתלוננת באומרו כי: "יהרוג אותה".

לפי הנטען באישום השני, כשבוע עובר ליום ה- 1.7.2014, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, איים הנאשם על המתלוננת בביתם בפגיעה שלא כדין בגופה במטרה להפחידה או להקניטה. באותן נסיבות, בעקבות דין ודברים בין הנאשם למתלוננת, איים הנאשם על המתלוננת באומרו כי: "יהרוג אותה ויחתוך אותה".

בגין שני אישומים אלה, יוחסו לנאשם שתי עבירות של אישומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק).

המענה לכתב-האישום ומסכת הראיות

2. בתשובתו לכתב-האישום כפר הנאשם במיוחס לו. לגבי האישום הראשון, הנאשם אישר כי היה דין ודברים בין בני-הזוג. הנאשם אף אישר כי הרים שלט טלוויזיה לידיו, אולם לטענת הנאשם הוא זרק את השלט על הרצפה, ולא הרים את השלט לעבר המתלוננת. לגבי שני האישומים, כפר הנאשם בהשמעת דברי איום כלשהם כלפי המתלוננת.

3. מטעם המאשימה העידה לפני המתלוננת לבדה. יתר ראיות המאשימה הוגשו בהסכמת ההגנה, ללא שמיעת עדים: ראשית, הוגשה הודעה משטרתית של העובדת הסוציאלית בלשכת הרווחה - ת/1. שנית, הוגש דו"ח פעולה של שוטר שהגיע לביתם של בני-הזוג בעקבות קריאה טלפונית של המתלוננת למוקד המשטרה ביום 10.7.2014 - ת/2. ושלישית, הוגשה הודעת הנאשם באזהרה במשטרה - ת/3. מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו.

ראיות המאשימה

4. המתלוננת, אשתו של הנאשם, העידה לפני בשפה האמהרית. דבריה תורגמו באולם הדיונים באמצעות מתורגמן בית-המשפט. להלן אעמוד על פרטי עדותה של המתלוננת, ולאחר מכן אתייחס לאמינות גרסתה.

5. המתלוננת העידה לפני כי נישאה לנאשם לפני כחמש שנים באתיופיה. לאחר מכן, עלתה לארץ בלא שיש לה קרובי משפחה אחרים כאן. לבני-הזוג ילדה משותפת בת כשנה ו-9 חודשים (אציין כי המתלוננת החזיקה את בתה הקטנה בידיה לאורך כל מתן עדותה בבית-המשפט). בדבריה לפני עמדה המתלוננת על הרקע שקדם למעשים הנטענים בכתב האישום. לפי טענתה, בעבר היה הנאשם בטיפול אצל העובדת הסוציאלית בלשכת הרווחה, הגב' מוריה מלאכי (להלן: "מוריה"). המתלוננת העידה כי חשה בשינוי בהתנהגותו של הנאשם, ובמשך כשנתיים היחסים ביניהם היו "טובים מאוד" (עמ' 6, ש' 17 לפרוטוקול). לטענת המתלוננת, נקודת המפנה התרחשה כאשר היא החלה לעבוד ב***** בעבודות ניקיון מחוץ לבית. מאותו שלב, החל הנאשם לחשוד במתלוננת שהיא בוגדת בו. הוא התחיל לעקוב אחריה כשיצאה לעבודה, וכן אסר עליה לצאת מהבית: "אפילו עם הילדה לא היה נותן לי, והוא היה מוציא אותה החוצה. גם אם היינו יוצאים לקניון ולמקומות ציבוריים, הוא היה מקלל והיה קורא לי בשמות גנאי כמו ... קשה לי להגיד את המילים כי הן לא יפות. שאני בוגדת בו..." (עמ' 7, ש' 14-16 לפרוטוקול). המתלוננת העידה כי חשה פגיעה מדבריו של הנאשם: "הוא מכיר אותי. הוא הגבר הראשון שפגשתי אותו וזה פוגע בי כשהוא אומר לי שאני בוגדת בו ומקלל אותי ואז אני בוכה ושותקת. אני כל הזמן בוכה, בוכה, בוכה" (עמ' 7, ש' 22-23 לפרוטוקול). המתלוננת הוסיפה כי היו יכוחים מרובים בין בני-הזוג, לרבות בסופי השבוע בהם שני בני-הזוג אינם בעבודה. הדברים הגיעו בין היתר לידי כך שהנאשם שבר מטאטא בבית (עמ' 6, ש' 17 ואילך לפרוטוקול). המתלוננת העידה כי לאחר שספגה פעם אחרי פעם קללות ואיומים מצד הנאשם לפיהם יום אחד הוא יהרוג אותה ויחתוך אותה, היא החליטה לשתף בכך את העובדת הסוציאלית מוריה (עמ' 6, ש' 22 ו-31 לפרוטוקול).

לדברי המתלוננת, הפגישה בינה לבין העובדת הסוציאלית מוריה התרחשה כחמישה חודשים לאחר שהמתלוננת החלה לעבוד מחוץ לבית, וכשבוע לפני שהמתלוננת הגישה את תלונתה במשטרה (יוער כי מהודעת המשטרתית של העובדת הסוציאלית מוריה אליה אתייחס בהמשך הדברים, עולה כי הפגישה בין השתיים התקיימה ביום 1.7.2014). המתלוננת העידה כי בפגישה האמורה היא סיפרה לעובדת-הסוציאלית מוריה על כך שהנאשם מאיים עליה, ועל כך שהיא חוששת לחייה. מוריה שאלה את המתלוננת מדוע לא פנתה אליה קודם לכן, ולדברי המתלוננת היא השיבה לה שהנאשם אדם טוב ואבא טוב לילדתם המשותפת, ושהיא חושבת שהוא מתנהג כך מתוך קינאה (עמ' 6, ש' 26 לפרוטוקול). לפי עדות המתלוננת, מוריה הוסיפה ושאלה אותה מדוע היא לא מתלוננת במשטרה או פונה לבית-משפט בבקשה לצו הרחקה, והמתלוננת השיבה כי היא לא רוצה שהנאשם יסבול ולא רוצה שהוא יהיה במעצר (עמ' 7, ש' 4 לפרוטוקול). לדברי המתלוננת, היא שאלה את מוריה כיצד תוכל להתגרש מהנאשם. מוריה הסבירה לה שאין ביכולתה לסדר גירושין. מוריה הציעה למתלוננת להתפנות למקלט באופן מיידי. לטענת המתלוננת, היא השיבה כי יהיה לה קשה

להתפנות למקלט עם ילדה קטנה, וביקשה שהות של שבוע. בעדותה לפני הסבירה המתלוננת כי נדרשה לה שהות טרם היציאה למקלט, על-מנת להחזיר תחילה חובות כספיים של בני-הזוג (עמ' 5, ש' 22 ואילך).

6. בכל הנוגע לאירוע נשוא האישום הראשון לכתב-האישום (שהינו מאוחר יותר בציר הזמנים ביחס לאירוע נשוא האישום השני, ובעקבותיו פנתה המתלוננת למשטרה) - המתלוננת העידה כי ביום 10.7.2014 היא הלכה לבנק ביחד עם הנאשם. המתלוננת נוכחה לדעת כי המשכורת החודשית שלה שהופקדה בבנק הייתה בשיעור של 3,000 ₪ בערך, ואילו משכורתו החודשית של הנאשם הייתה בשיעור של כ- 2,000 ₪. לפי דברי המתלוננת, היא שאלה את הנאשם מדוע המשכורת שלו נמוכה, ואז הנאשם התעצבן, אמר למתלוננת לא לדבר איתו והם הגיעו הביתה. בשלב זה, המתלוננת הוציאה שטר של 100 ₪ וביקשה מהנאשם לערוך קניות. הנאשם לא לקח את הכסף והשתרר שקט בבית. לאחר זמן-מה, המתלוננת ביקשה מהנאשם שוב שילך לעשות את הקניות. הנאשם התעצבן, לקח לידי את שלט הטלוויזיה והרים אותו לעבר המתלוננת בידו. כמו כן, הנאשם איים על המתלוננת ש"יהרוג אותי היום בידיים שלו". המתלוננת העידה כי הדברים נאמרו "בעצבים" (עמ' 5, ש' 13; עמ' 6, ש' 3 לפרוטוקול). לטענת המתלוננת, בתגובה להתנהגותו האמורה של הנאשם, היא לקחה את ילדתם המשותפת לידיה, ואמרה "אוי". בשלב זה, הנאשם יצא מהדירה. המתלוננת העידה לפני כשדמעות בעיניה, כי הייתה מבוהלת והתקשרה למשטרה שכן: "רציתי להציל את עצמי. הוא אמר שהוא יהרוג אותי בידיים שלו" (עמ' 5, ש' 13 לפרוטוקול). לשאלת באת-כוח המאשימה, הבהירה המתלוננת כי האירוע התרחש בביתם של בני-הזוג, וכי לא היו עדי ראיה נוספים לו מלבד המתלוננת והנאשם.

7. בכל הנוגע לאירוע נשוא האישום השני לכתב-האישום (שקדם בציר הזמנים לאירוע נשוא האישום הראשון) - המתלוננת העידה כי כשבוע לפני שפנתה לעובדת הסוציאלית מוריה, הנאשם קילל אותה ואיים עליה שיהרוג אותה, וכן איים עליה כי: "את לא תצאי כמו בפעם הקודמת. אני אחתוך אותך" (עמ' 7, ש' 6-8 לפרוטוקול).

8. לשאלת באת-כוח המאשימה מהי תגובתה לכך שהנאשם שולל את המעשים וטוען כי מעולם לא קילל, לא הרים שלט טלוויזיה לעברה ולא איים עליה, השיבה המתלוננת בבכי כך: "הוא לא מאמין למה שהוא עושה. ככה הוא תמיד. זאת הסיבה שאמרתי שהוא לא ישתנה, כי הוא שוכח את הדברים שהוא עושה. גם כל פעם שרבים, הוא שוכח וכל פעם מנסה להגיד שהוא לא אמר את הדברים. כאילו לא קרה כלום. זה האופי שלו. גם אם תביאו אותו מחר, מחרתיים, שלושה ימים, הוא יגיד את אותם דברים...מה שאני אמרתי זה נכון. זה דברים שקרו וקורים, אבל יש גם את הדברים הטובים בו" (עמ' 8, ש' 6-11 לפרוטוקול).

9. בכל הנוגע להערכת אמינות העדות - משמיעת עדותה של המתלוננת התרשמתי כי מדובר באישה עדינה וקשת-יום, המנסה להתקיים בכבוד, להתפרנס מעמל כפיה ולגדל את בתם הקטנה של בני-הזוג.

המתלוננת העידה על אירועים שהתרחשו לפני מספר חודשים (ביוני-יולי 2014), כך שפרטיהם היו טריים יחסית בזיכרונה. עדותה היתה עקבית וסדורה. הרושם שהתקבל מעדותה של המתלוננת הוא כי היא מדייקת בדבריה, והיא אינה מנסה להשחיר את הנאשם לשווא, או להגזים בתיאוריה. כך למשל, המתלוננת לא ייחסה לנאשם אלימות פיזית כלפיה. זאת ועוד; כאשר נשאלה המתלוננת האם הנאשם השליך לעברה את שלט הטלוויזיה באירוע נשוא האישום הראשון, היא השיבה כי הוא לא זרק את שלט הטלוויזיה אלא רק הרים אותו לעברה (עמ' 6, ש' 7 לפרוטוקול).

מדבריה של המתלוננת עלתה בבירור תחושת מלכוד וחוסר-אונים בזוגיות עם הנאשם. ובלשונה של המתלוננת: "אני לא רוצה שיקרה לו [לנאשם-ד.כ.ל] שום דבר. אני רוצה שיראה אותי כמו אחות שלו ושהוא יגור לבד. אני לא רוצה שהוא יעצר, אבל אני גם לא רוצה לחיות איתו (העדה מסתכלת לביהמ"ש בעיניים ומנידה בראשה לשלילה). אני רוצה שיקרה לו דברים טובים כי גם יש לנו ילדה יחד. ניסיתי לשנות אותו, לא יעזור שהוא יישב במעצר. אפילו אם יישב 10 שנים זה לא יעזור... ניסיתי לשנות אותו ולא הצלחתי וחץ מזה הוא בן אדם מאוד טוב אבל אני לא רוצה לחזור אליו. אני רוצה שנהיה כמו אחים..." (עמ' 7-8 לפרוטוקול).

נוכח רצונה של המתלוננת להתגרש מהנאשם, ובשים לב לכפירתו של הנאשם באשמה, בחנתי היטב האם יתכן שמדובר בעלילת-שווא שכל מטרתה להשחיר את הנאשם ולהרחיקו מהמתלוננת. אני סבורה כי התשובה הברורה לשאלה זו היא שלילית. הגם שהמתלוננת הביעה רצון ברור להתגרש מהנאשם, היא לא רצתה להזיק לו או להרע עימו. להפך; המתלוננת פתחה את דבריה לפני בכך שאמרה כי אינה רוצה להעיד (עמ' 4, ש' 19 לפרוטוקול). במהלך כל עדותה במשפט, הדגישה המתלוננת כי לנאשם ישנם גם צדדים טובים שכן הוא אב מסור לבתם המשותפת, והוא מטפל במתלוננת כשהיא חולה (עמ' 6, ש' 26; עמ' 7, ש' 25 לפרוטוקול). המתלוננת חזרה וצינה בדבריה לפני כי אינה רוצה להרע לנאשם ואינה רוצה שיהיה נתון במעצר. היא אף שבה ואמרה שמעצרו של הנאשם לא יעזור לשינוי המצב. ניכר היה כי העדות כנגד הנאשם בבית-המשפט לא הייתה קלה עבור המתלוננת. היא בכתה מספר פעמים במשך מסירת העדות בכי כן ואמיתי, שנבע מהקשיים אותם היא חווה. הרושם שהתקבל מעדות המתלוננת היא כי היא מפחדת מאיומיו של הנאשם פן יממש אותם, וכי זו הייתה הסיבה לכך שהגישה את תלונתה במשטרה, ולא סיבה אחרת.

ניתן לסכם ולומר כי עדותה של המתלוננת הותירה רושם אמין ומשכנע מתוכה. יצוין כי באי-כוח הנאשם נמנעו, בהגינותם הרבה, מחקירה נגדית של המתלוננת, ונראה כי הדבר מדבר בעד עצמו.

10. לגרסתה האמורה של המתלוננת ניתן למצוא תמיכות ראיות במספר מסמכים, שתוכנם אינו שנוי במחלוקת בשים לכך שההגנה הסכימה להגשתם ללא עדים:

ראשית, הוגשה לעיוני ההודעה המשטרתית של העובדת-הסוציאלית מוריה שהוזכרה לעיל (ת/ 1). מההודעה המשטרתית הנ"ל עלה כי העובדת הסוציאלית מוריה מכירה את בני-הזוג, שכן הם הופנו לרווחה בעבר בגלל "רקע של אלימות" (ת/ 1 ש' 3). לדברי העובדת הסוציאלית, ביום 1.7.2014 הגיעה אליה המתלוננת מיוזמתה וסיפרה לה כי מאז שהחלה לעבוד לפני ארבעה או חמישה חודשים מחוץ לבית, חל שינוי בהתנהגותו של הנאשם שכן הוא הפך לקנאי ולחשדן כלפיה, והיא מפחדת מהנאשם וחוששת שיפגע בה. לטענת העובדת הסוציאלית, המתלוננת סיפרה לה שהנאשם החל לעקוב אחריה בחזרתה מהעבודה, לבדוק את מכשיר הטלפון שלה, לקלל אותה ולא לתת לה לצאת עם הילדה לגן השעשועים. כמו כן, הנאשם איים על המתלוננת כי יהרוג אותה וכן אמר לה: "אני אחפש הזדמנות, לא תצאי מזה כמו בפעם הקודמת, את חושבת שתגרשי ממני ככה, בחתיכות את תתגרשי ממני". העובדת הסוציאלית הוסיפה ומסרה במשטרה כי המתלוננת ביקשה ממנה שהנאשם לא יידע על כך שפנתה אליה. העובדת הסוציאלית מסרה במשטרה כי הציעה למתלוננת לצאת למקלט וכן לבקש צו הגנה ולהגיש תלונה במשטרה כנגד הנאשם, אולם המתלוננת השיבה לה כי משפחותיהם באטיפיה ביקשו שלא לערב את המשטרה. המתלוננת הסכימה לצאת למקלט אולם ביקשה שהות לצורך כך, כדי להחזיר תחילה חובות כספיים. לדברי העובדת הסוציאלית, היא הבהירה למתלוננת כי

היא נמצאת בסכנה, וביקשה מהמתלוננת לפנות למשטרה באם תחוש סיכון. כזכור, המתלוננת הגישה את תלונתה במשטרה כשבוע לאחר הפגישה עם העובדת הסוציאלית.

ודוק, הפרטים המובאים בהודעתה המשטרית הנ"ל של העובדת הסוציאלית מוריה בנוגע לאמירות ששמעה מפי המתלוננת, אינם יכולים להוות ראיה לאמיתות תוכן, בהיותם בגדר עדות שמועה. עם זאת, יש בכך כדי לחזק את אמינות גרסתה של המתלוננת, במובן זה שעוד בטרם הפנייה למשטרה ועוד בטרם העדות בבית-המשפט, סיפרה המתלוננת לעובדת-הסוציאלית על איומיו של הנאשם, על החשש שלה ממנו ועל רצונה להתגרש, באופן התואם את גרסתה במשפט.

שנית, בהסכמת באי-כוח הנאשם הוגש לעיוני דו"ח פעולה שנכתב על-ידי השוטר בוריס יצחקי (ת/ 2). מדו"ח הפעולה הנ"ל עלה כי ביום 10.7.2014 בשעה 19:38 צלצלה המתלוננת למוקד המשטרה ודיווחה כי בעלה מאיים עליה שיהרוג אותה היום ויכנס לכלא. לפי פרטי הפנייה למוקד, המתלוננת ציינה כי בעלה נמצא מחוץ לבית אותה עת, וביקשה ניידת בדחיפות בטרם בעלה ישוב הביתה. המוקדנית רשמה כי המתלוננת "נשמעת מפוחדת". בעקבות הקריאה האמורה, הגיע השוטר בוריס יצחקי לדירת בני-הזוג באותו הערב בשעה 19:48, ביחד עם השוטר יעקב מולקן שהינו דובר השפה האמהרית. השוטר בוריס יצחקי ציין בדו"ח הפעולה שלו כי המתלוננת "הייתה מאוד מפוחדת", וכן סיפרה בשפה האמהרית לשוטר מולקן כי בעלה איים עליה שירצח אותה היום ויכנס לכלא. עוד סיפרה המתלוננת כי עובדי רווחה הציעו לה מקלט. השוטר בוריס יצחקי נתן למתלוננת סיוע בהגעה לתחנת המשטרה ביחד עם הילדה הקטנה שלה, ואז חזר לביתם של בני-הזוג בניסיון לאתר את הנאשם, אולם לא מצא אותו שם.

גם בהקשר זה יש מקום להבהיר כי אמירותיה של המתלוננת כפי שהן מובאות בדו"ח הפעולה הנ"ל אינן בגדר ראיה לאמיתות תוכן, בהיותן בגדר עדות שמועה. עם זאת, יש בדו"ח הפעולה הנדון (ת/ 2) כדי לחזק את אמינות גרסתה של המתלוננת, בשים לב לכך שבסמוך לאחר האירוע נשוא האישום הראשון, המתלוננת מסרה למוקדנית וכן לשוטרים שהגיע לביתה כי הנאשם מאיים על חייה. הן המוקדנית והן השוטר בוריס יצחקי התרשמו כי המתלוננת הייתה מפוחדת כשדיברה עימם.

11. סיכומם של דברים עד כה; עדותה של המתלוננת נמצאה אמינה מתוכה מטעמים שפורטו לעיל, ונמצאו לה חיזוקים בחומר הראיות (ת/ 1, ת/ 2).

עדות הנאשם

12. הנאשם שולט בשפה העברית אולם העיד לפני בשפה האמהרית לפי בקשתו. הנאשם סיפר כי עלה לישראל לפני כ- 17 שנים, וכי בשנת 2010 נסע לאתיופיה ונישא למתלוננת. לטענת הנאשם, בין בני-זוג "היה שלום, לא היה ריב" (עמ' 12, ש' 2 לפרוטוקול). הנאשם הכחיש כי קינא לאשתו או מנע ממנה לצאת מהבית. הוא אישר כי היה מקרה אחד בו אמר למתלוננת לא לצאת עם הילדה לגן השעשועים, אך טען שנהג כך עקב השעה המאוחרת, והעובדה שהוא הוציא את הילדה לגן השעשועים זמן קצר קודם לכן, בעת שהמתלוננת בישלה בבית (עמ' 12-13 לפרוטוקול).

13. הן בחקירתו באזהרה במשטרה (ת/ 3) והן בעדות לפניי, הכחיש הנאשם מכל וכל את עבירות האיומים המיוחסות לו. הוא טען כי לא איים על אשתו וכי "לא היה ולא נברא" (עמ' 11, ש' 27 לפרוטוקול). ובלשונו: "לא אמרתי את המילים כמו 'אהרוג אותך ואחתוך אותך'. זה לא יצא מהפה שלי...היא אמא של הבת שלי ואני אוהב אותה והדברים האלה לא יצאו ממני" (עמ' 9, ש' 26; עמ' 10, ש' 29 לפרוטוקול). הנאשם שב וחזר בעדותו כי הוא מוכן להיבדק על כך בפולגרף (על-אף שהוסבר לו שמדובר בראיה לא קבילה בהליך זה).

בכל הנוגע לאירוע נשוא האישום הראשון - הנאשם סיפר כי ביום 10.7.2014 הלך ביחד עם המתלוננת ובתם המשותפת לבנק. לטענתו, כאשר המתלוננת נוכחה לדעת שהנאשם קיבל משכורת בסך של 2,000 ₪, היא התעצבנה וכעסה עליו. לדברי הנאשם, הוא השיב לה: "גם אם תתעצבני אני לא אגיד לך כלום", ולאחר מכן "לא אמרתי מילה. הייתי בשקט" (עמ' 9, 12 לפרוטוקול). לפי הטענה, מעולם לא יצאו מפיו של הנאשם דברי איומים כלפי המתלוננת. הנאשם הוסיף והעיד כי כאשר הם שבו מהבנק הביתה, המתלוננת נתנה לו 100 ₪ והוא יצא לקניות לבקשתה. כששב מהקניות לבית, לא מצא שם את המתלוננת ואז החל לחפש אחריה אצל השכנים ואצל חברה שלה. אותה חברה צלצלה למתלוננת, וכך התברר לנאשם כי המתלוננת נמצאת בתחנת המשטרה. לדברי הנאשם, הוא המתין לשוטרים בבית החברה, וכאשר נוכח לדעת שהם לא מגיעים, הוא הגיע מיוזמתו לתחנת המשטרה (עמ' 10 לפרוטוקול).

הנאשם אישר בעדותו לפניי כי הייתה פעם אחת בה השליך את שלט הטלוויזיה בבית, אולם טען כי הדבר לא היה ביום 10.7.2014 אלא ביום בו שודר משחק רבע הגמר של המונדיאל בין נבחרות ברזיל לגרמניה. לטענתו, הוא אוהד נבחרת ברזיל, וכאשר נבחרת גרמניה הבקיעה שער, הוא זרק את שלט הטלוויזיה לרצפה: "זה היה ביני לבין עצמי ולא התכוונתי לזרוק עליה. זרקתי מתוך עצבים ולא עליה" (עמ' 9, ש' 29-30 לפרוטוקול).

בכל הנוגע לאירוע נשוא האישום השני - הנאשם שב והכחיש השמעת דברי איומים כלפי אשתו.

לשאלה מדוע אשתו התלוננה על איומים מצידו, השיב הנאשם כי הדבר נובע מכך שהמתלוננת כועסת עליו שאינו מרוויח מספיק כסף, למרות שניסה לחפש עבודה רווחית יותר ולא הצליח (עמ' 10-11 לפרוטוקול). לטענת הנאשם, המתלוננת "...סיפרה מעשים שלא עשיתי. אין לי בעיה לעשות פולגרף. אני לא אמרתי דברים כאלה...אני 17 שנים בארץ ואני יודע את החוקים של המדינה" (עמ' 11, ש' 10-13 לפרוטוקול). בשלב מסוים בעדותו, הנאשם הוסיף וטען כי בגלל שהמתלוננת כעסה עליו שאינו מרוויח מספיק כסף: "...היא בעצמה גם איימה עליי שהיא תראה לי מה זה" (עמ' 11, ש' 3-4 לפרוטוקול).

14. עדותו של הנאשם הותירה רושם מגמתי ולא אמין, באופן שאינו מאפשר להתבסס עליה. מסקנתי זו מבוססת על הטעמים הבאים: ראשית, גרסת הנאשם אינה מתיישבת עם ראיות אחרות בתיק שהוגשו בהסכמת ההגנה. כך למשל, הנאשם הציג תמונה ורודה על יחסי בני-זוג לפיה היה בין בני-הזוג "שלום" וכי לא היו ביניהם ויכוחים עובר ליום 10.7.2014 (עמ' 11, ש' 23 לפרוטוקול). גרסה זו אינה מתיישבת עם ההודעה המשטרתית של העובדת-הסוציאלית מוריה, שמסרה כי טיפלה בבני-הזוג במשך חודשים, וכי הציעה למתלוננת להתפנות למקלט (ת/ 1). היא אף אינה מתיישבת עם דו"ח הפעולה ת/ 2 ממנו עולה כי המוקדנית והשוטר בוריס יצחקי הבחינו כי המתלוננת מפוחדת.

שנית, קיימות סתירות בגרסת הנאשם במשטרה שלא ניתן להן הסבר ממשי. כך, בתחילת הודעתו במשטרה (ת/3), טען הנאשם - בדומה לגרסתו לפני - כי השליך שלט טלוויזיה על עצמו כאשר ראה משחק כדורגל (שם, ש' 15). בהמשך ההודעה המסטרית הנ"ל, הנאשם נשאל שוב על-ידי החוקר המסטרית מדוע זרק שלט טלוויזיה לפני מספר ימים. על כך השיב הנאשם כדלקמן: "על עצמי. היא כועסת ככה 'תחפש, תעבוד' ואני אמרתי 'מה קרה?' ואני זרקתי לעצמי. אני זרקתי לה? לא" (ת/3, ש' 38). מתשובה זו עולה לכאורה כי זריקת השלט הייתה קשורה לויכוח עם המתלוננת, ולא לצפייה במשחק כדורגל כנטען בעדותו של הנאשם לפני. יתר על כן; התשובה האמורה אינה מתיישבת עם טענת הנאשם במשפט לפיה עובר ליום 10.7.2014 היה "שלום" בין בני-הזוג ולא היו ביניהם ויכוחים. יצוין כי בהמשך אותה הודעה מסטרית, שב הנאשם וטען כי זרק את שלט הטלוויזיה על הרצפה כאשר צפה בטלוויזיה (ת/3, ש' 42). ודוק, המתלוננת לא טענה לפני כי הנאשם זרק את שלט הטלוויזיה לעברה ביום 10.7.2014, אלא רק שהנאשם הרים את שלט הטלוויזיה לעברה. בהתאם לכך, כתב-האישום אינו מייחס לנאשם זריקה של שלט טלוויזיה, אלא הרמתו לעבר המתלוננת. הנאשם היה זה שציין בעדותו במשטרה ובמשפט כי בעבר היה מקרה בו השליך את שלט הטלוויזיה, וניסה להציג לכך הסבר תמים. בהקשר זה, מסר הנאשם בהודעתו במשטרה גרסה לא עקבית, שאינה מתיישבת בחלקה עם עדותו במשפט. עובדה זו מקשה להתבסס על דבריו.

שלישית, הנאשם נשאל מספר פעמים במשפט מדוע שהמתלוננת תשקר ותטען כי איים עליה, אם לא עשה כן. הנאשם השיב פעם אחר פעם כי הסיבה לכך טמונה בכעסה של המתלוננת על כך שאינו מרוויח מספיק כסף. טענה זו אינה ברורה מתוכה, בשים לב לכך שהנאשם אישר כי כאשר הוא מצוי במעצר, הוא לא מרוויח משכורת כלל ולא יכול לסייע למתלוננת בכלכלת הבית (עמ' 12, ש' 20-21 לפרוטוקול). מכל מקום, בהמשך מתן עדותו לפני, הוסיף הנאשם וטען כי בגלל שאינו מרוויח משכורת גבוהה מספיק, המתלוננת היא זו שאיימה עליו כי "תראה לו מה זה" (עמ' 11, ש' 4 לפרוטוקול). בהקשר זה, אני רואה לציין כי הטענה האמורה בדבר השמעת דברי איום מצד המתלוננת כלפי הנאשם, היא בגדר טענה כבושה שזכרה לא בא במסגרת הודעתו של הנאשם במשטרה (ת/3), ואף לא במסגרת תשובת ההגנה לכתב-האישום. לכבישת הטענה האמורה לא ניתן כל הסבר. קשה להימנע מהרושם לפיו מדובר בטענה מגמתית מצד הנאשם, שנועדה להשחיר את המתלוננת.

נוכח משקלם המצטבר של הטעמים האמורים, לא ראיתי ליתן אמון בעדות הנאשם, ואני בדעה כי אין בה כדי לעורר ספק סביר בתשתית הראייתית שהציגה המאשימה.

סוף דבר

15. נוכח מכלול הטעמים עליהם עמדתי, אני סבורה כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את העובדות הנטענות בכתב-האישום. בהתחשב בכך, הוכחו היסודות העובדתיים של שתי עבירות האיומים המיוחסות לנאשם בכתב-האישום. אשר ליסוד הנפשי - התוכן וההקשר של האמירות שכוונו כלפי חייה של המתלוננת, מעידים על הכוונה שהייתה מונחת בבסיסן, לאיים בפגיעה שלא כדין על חייה של המתלוננת במטרה להפחידה.

16. אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בשתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, כמיוחס לו בכתב-האישום.

הכרעת-הדין תפורסם בפומבי, ללא חשיפת פרטים מזהים.

ניתנה היום, ט' טבת תשע"ה, 31 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.